

Arrest

nr. 267 272 van 26 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op X 1993 in X, subzoba Segeneyti, zoba Debub, Eritrea. U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. Uw vader is gesneuveld toen u ongeveer een jaar oud was en u bent toen in 1994 met uw moeder naar Khartoem, Soedan verhuisd.

U was religieus gehuwd met D.S.B. [CGVS X] in Khartoum. Ondertussen zijn jullie uit elkaar. U werkte als kapster in Soedan en woonde in de wijk Mai Goma, alias Merkez Sahi in Khartoem. U bent niet naar school gegaan. U bent geen Soedanese en u heeft ook geen verblijfsvergunning in Soedan. U werd in Soedan meerdere keren gearresteerd door de politie, soms werd u 3 dagen, soms een week en soms 2

weken vastgehouden. U wil niet terug naar Soedan omdat ze u in Soedan meerdere keren hebben gevraagd om terug naar Eritrea te gaan. U wil niet terug naar Eritrea omdat de Eritrese regering mensen verplicht om soldaat te worden. Dit hoorde u van uw moeder en andere Eritreeërs in Soedan. U verliet Khartoem, Soedan in april 2016 en u bent met de auto naar Libië gereisd. Na daar ongeveer een maand gebleven te zijn, bent u met de boot de zee naar Italië overgestoken. U diende een verzoek om internationale bescherming in te Italië, en bent op 17/02/2017 met het vliegtuig van Italië naar België gereisd in het kader van het Europese relocatieprogramma, waar u dezelfde dag aankwam en er dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 22/08/2017 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [RvV], die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde in arrest nummer 203996, d.d. 18/05/2018. U diende geen cassatieberoep in.

U beviel van een dochter op 24/09/2017 – S.B.M.. Uw dochter diende een verzoek om internationale bescherming in op 05/06/2018 (dossierr. 18/14360). Het CGVS nam, in het kader van het dossier van uw dochter, op 29/08/2018 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw dochter ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [RvV], die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde in arrest nummer 218077, d.d. 11/03/2019. Ze diende geen cassatieberoep in.

Op 16/08/2018 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dat volgend verzoek om internationale bescherming, verwees u naar de problemen die u uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek, en legde u een psychologisch attest neer. Op 15/02/2019 nam het CGVS volgende beslissing: niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [RvV] die het beroep heeft verworpen in arrest nummer 222255 dd. 04/06/2019.

Op 01/12/2020 diende u een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in voor uzelf. In het kader van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, verwijst u naar de problemen die u uiteenzette in het kader van uw eerste en tweede verzoek. U legt geen nieuwe documenten neer in het kader van uw tweede volgende verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat het onmogelijk is om

terug te keren naar Eritrea omdat u dan naar het leger of de gevangenis moet of gedood wordt en de vermelding "ik heb geen nieuwe dingen, gewoon mijn verklaring. Ik wil graag nog eens mijn verklaring benadrukken" (zie 'Verklaring volgend verzoek', punt 16). U vreest gedood te worden of levenslang naar de gevangenis te moeten gaan en bevestigt dat u deze vrees al eerder aanhaalde (zie 'Verklaring volgend verzoek', punt 19). Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet – namelijk uw vrees om naar Eritrea te worden gedeporteerd en er de dienstplicht te moeten aanvatten, levenslang gevangengenomen te worden, en de problemen die u kende als Eritrees vluchteling in Khartoem (zie 'Verklaring Volgend Verzoek', punt 19), moet ook worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Er moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst, alsook van uw beweerd verblijf te Khartoem als Eritrese vluchteling gedurende 21 à 22 jaar. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig (2e volgend) verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift als enig middel het volgende aan:

- schending van artikel 3 EVRM
- schending van artikel 4 Handvest EU
- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet
- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 ("Vluchtelingenconventie")
- schending van artikel 57/6, §3 Vreemdelingenwet
- schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet
- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht
- schending van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

Zij ontwikkelt dit middel als volgt:

"1. Door de verzoekende partij werd op 1 december 2020 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 8 juni 2021 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 mei 2021.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot nietontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).*

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als nietontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

3. Bovenvermelde verplichting dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn.

d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien:

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

(artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.

[...]

Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet.

5. Op 1 december 2020 diende de verzoekende partij een volgend verzoek tot internationale bescherming in. Op 8 juni 2021 werd een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De rechtsgrondslag voor het nemen van de bestreden beslissing wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gezocht in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang moet onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk, waartoe de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in casu heeft besloten door het nemen van de bestreden beslissing. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° van de Vreemdelingenwet, verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

6. De verzoekende partij is het oneens met de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd.

De verzoekende partij legde bijkomende verklaringen af in het kader van het volgend verzoek tot internationale bescherming. Door verzoekster werd onder meer benadrukt als volgt: "Er is geen mogelijkheid voor mij om terug te keren naar Eritrea. Mijn moeder had problemen, daardoor zijn we Eritrea ontvlucht en naar Soedan gegaan. We woonden daar dan. In Soedan wilden ze ons terug naar Eritrea sturen, maar het was onmogelijk om terug te keren naar Eritrea. Dus ben ik naar Libië gegaan en dan naar hier gekomen" (verklaring betreffende de procedure, vraag 16).

Zij benadrukte de onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst, Eritrea: "Ik herhaal dat ik van Eritrea ben en dat ik niet terug kan naar mijn land. Plaats uzelf in mijn schoenen... Zou u terugkeren in mijn plaats? Ik denk niet dat iemand dat zou doen" (verklaring betreffende de procedure, vraag 16).

Zij vreest gedood te worden, dan wel gevangenschap te ondergaan in haar land van herkomst, Eritrea: "Ik vrees gedood te worden. Zo niet, vrees ik gevangen genomen te worden voor de rest van mijn leven" (verklaring betreffende de procedure, vraag 19).

7. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die de verzoekende partij aflegt.

De verzoekende partij is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het de verzoekende partij ónmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat de asielmotieven oprecht zijn.

De verzoekende partij houdt vast aan de eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat zij consistent is. Hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van de vorige verklaringen, net omdat de verzoekende partij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. De verzoekende partij wil immers benadrukken dat ten onrechte werd besloten dat de verzoekende partij haar nationaliteit van Eritrea niet aannemelijk zou hebben gemaakt evenals haar verblijf in Khartoem als Eritrese vluchteling gedurende een periode van ongeveer 20 jaar.

De medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij dat zij tracht om een zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoekende partij worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook

documenten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De verzoekende partij mag op haar beurt verwachten van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld worden onderzocht en dus niet onmiddellijk worden weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming.

8. De verzoekende partij wijst erop dat zij eerder reeds de Eritrese identiteitskaart heeft neergelegd van haar moeder. Deze identiteitskaart werd uitgereikt op 12 september 2002 te Khartoem en vermeldde als verblijfplaats Mai Goma, Khartoem.

Dit benadrukt het belang van dit document, waaruit blijkt dat verzoekster de nationaliteit heeft van Eritrea en dat zij eerder verbleef in Khartoem. In het kader van haar volgend verzoek tot internationale bescherming benadrukte verzoekster dan ook dat zij, net als haar moeder, de nationaliteit heeft van Eritrea (en dat zij eerder verbleven heeft in Soedan).

De vragen die werden gesteld over deze identiteitskaart - o.a. waarom de moeder van verzoekster deze verblijfskaart heeft aangevraagd, maar niet voor haar dochter - miskennen dat verzoekster zelf niet verantwoordelijk is voor het handelen van haar moeder. Dit doet bovendien geen afbreuk aan de authenticiteit van dit document.

Uit de vertaling van het document blijkt dat de identiteitskaart niet afkomstig is van de Eritrese ambassade, maar van de "Tijdelijke Staat Eritrea EPLF". Deze vermelding verwijst naar het "Eritrean People's Liberation Front" (EPLF). Deze groepering bestaat uit Eritrese rebellen, onder meer actief in de onafhankelijkheidsoorlog tegen Ethiopië. Wat betreft het EPLF, dient te worden opgemerkt dat deze groepering later werd omgevormd tot het "People's Front for Democracy and Justice" (PFDJ) en dat zij nog steeds aan de macht zijn in Eritrea. Anders gesteld: deze verwijzing houdt dus weldegelijk verband met Eritrea.

Dit document heeft dus weldegelijk een bewijswaarde en ondersteunt de verklaringen die door verzoekster werden afgelegd, zo ook in het kader van haar volgend verzoek tot internationale bescherming.

9. De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

Beoordeling

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en

waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44). Verder wordt elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van Richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

6. In het kader van haar voorliggend derde verzoek om internationale bescherming herhaalt verzoekster dat zij Eritrees is, dat zij 20 jaar in Soedan leefde en dat zij niet kan terugkeren naar Eritrea uit vrees om te worden gedood of gevangen genomen.

Deze verklaringen werden reeds beoordeeld in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Op 22 augustus 2017 nam verweerder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De Raad bevestigde deze beslissing op 18 mei 2018 (RvV 18 mei 2018, nr. 203 996).

In voornoemd arrest van de Raad werd gemotiveerd:

“2.3.2. Verzoekster verklaart op 1 januari 1993 geboren te zijn in Maiha, subzoba Segeneyti, zoba Debub, Eritrea, maar in 1994 met haar moeder naar Khartoem, Soedan, te zijn getrokken, waar zij vervolgens 21-22 jaar zou hebben verbleven. Verzoekster maakt echter noch haar Eritrese nationaliteit noch haar verblijf in Khartoem, Soedan, aannemelijk.

2.3.3. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat (i) zij op het Commissariaat-generaal niet kon aangeven wat haar etnie of stam was (gehoor, p. 3), terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat zij etnisch Tigrinya is (verklaring DVZ, punt 6D); (ii) haar moeder wist dat Maiha in de zoba Debub ligt, van toen ze nog in Eritrea woonde (gehoor, p. 5), met name vóór hun vertrek in 1994, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Eritrea pas in 1996 administratief werd opgedeeld in zoba's, waaronder Debub; (iii) verzoekster geheel onwetend is over hoe haar vader is overleden en bij welke groepering/beweging hij streed (gehoor, p. 5-6); (iv) de door haar opgegeven chronologie - met name dat haar vader werd meegenomen “naar de oorlog” toen haar moeder zwanger was van verzoekster (gehoor, p. 6) - niet strookt met de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de oorlog reeds ruim 10 maanden eindigde voordat verzoeksters vader beweerdelijk werd meegenomen.

[...]

2.3.5. Ook aan verzoeksters 21-22 jarig verblijf als Eritrese in Khartoem, Soedan, wordt geen geloof gehecht, gezien zij (i) de Soedanese munteenheid “pond” niet eens (her)kende (gehoor, p. 11-12), terwijl zij dan nog verklaarde zowel als schoonmaakster en als kapster te hebben gewerkt en dus dagelijks in contact kwam met geld (gehoor, p. 11); (ii) de Blauwe als de Witte Nijl niet noemde toen er gevraagd werd naar een rivier, stroom of water in Soedan (gehoor, p. 10); (iii) onwetend bleek over de aanval van de rebellen van “Justice and Equality Movement” op 10 mei 2018 in Khartoem en de naam van deze beweging niet eens (her)kende (gehoor, p. 14), over de ingevoerde avondklok (gehoor, p. 14) en over de studentenprotesten in december 2011 in Khartoem, de studentenprotesten in juni-juli 2012 in Khartoem en de hevige massaprotesten in september 2013 in Khartoem die een week aanhielden, waarbij scholen, winkels en markten werden gesloten, het openbaar vervoer werd opgeschort en het internet werd afgesloten (gehoor, p. 15); (iv) zelfs de naam van de president van Soedan niet kende (gehoor, p. 15), terwijl deze president reeds van voor haar komst naar Soedan en tot op heden deze functie bekleedt.”

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

7. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster wel degelijk “bijkomende” verklaringen heeft afgelegd die zorgvuldig en onbevooroordeeld onderzocht hadden moeten worden en die niet mogen worden weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van haar vorige verklaringen, gezien de mogelijkheid moet bestaan dat een eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door nieuwe verklaringen. Dienaangaande wordt echter opgemerkt dat verzoeksters verklaringen in het kader van haar huidige, derde, verzoek om internationale bescherming een loutere herhaling betreffen van de verklaringen die zij reeds aflegde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Er wordt door verzoekster niets “bijkomend” of “nieuw” verklaard. Ook in het verzoekschrift wordt inhoudelijk niets toegevoegd aan haar eerdere - reeds beoordeelde - verklaringen en wordt integendeel bevestigd dat verzoekster zich gewoonweg “vasthoudt” aan haar eerdere asielmotieven en verklaringen omdat deze volgens haar oprecht zijn.

8. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoekster eerder reeds de Eritrese identiteitskaart van haar moeder had neergelegd.

Gezien beslissingen in verzoeksters eerdere verzoeken niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. De (verwijzing in het verzoekschrift naar) de reeds eerder voorgelegde Eritrese identiteitskaart van haar moeder is geen nieuw element.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat dit document door de Raad ook werd beoordeeld bij arrest nr. 218 077 van 11 maart 2019 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van haar dochter en waarnaar verweerder ook ter zitting verwees:

“3.1.1. Verzoekster brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van de Eritrese nationaliteit van haar ouders.

3.1.2. De voorgelegde Eritrese identiteitskaart op naam van A.M.K., waarvan verzoeksters moeder beweert dat deze verzoeksters grootmoeder betreft (notities, p. 14), werd uitgereikt op 12 september 2002 te Khartoem en vermeldt een verblijfplaats in Mai Goma, Khartoem. Volgens het verzoekschrift moet worden aangenomen “dat de identiteitskaart authentiek is en derhalve een belangrijk bewijselement vormt van het asielrelaas van de verzoekende partij”. De Raad merkt op dat de beoordeling van documenten niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming, maar deel uitmaakt van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangeklaagd dat het onmogelijk wordt “om aan te tonen dat de ouders van de minderjarige de nationaliteit van Eritrea bezitten, ook al brengen zij documenten bij om hun relaas te staven”, benadrukt de Raad dat het niet volstaat louter documenten neer te leggen maar dat het nut ervan moet worden aangetoond en er moet aannemelijk worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Dit is in casu niet het geval.

Nog daargelaten dat uit dit document niet kan blijken dat A.M.K. werkelijk verzoeksters grootmoeder is, laat staan dat een dergelijk document de nationaliteit en het verblijf van verzoeksters moeder zou aantonen, kan uit de vertaling van het stuk blijken dat het niet afkomstig is van de Eritrese ambassade te Khartoem maar van de “Tijdelijke Staat Eritrea EPLF”. Een dergelijke staat bestaat niet, noch wordt aangetoond dat een dergelijke ‘tijdelijke natie’ bestond in 2002 bij de uitgifte van het neergelegde document. Dit volstaat om aan deze identiteitskaart geen bewijswaarde toe te kennen.

Hoe dan ook, indien verzoekster volhoudt dat haar grootmoeder geregistreerd staat of stond bij de Eritrese ambassade dan moet ze over een paspoort beschikken, het gebruikelijke identiteitsdocument waarmee landen met hun ambassades hun burgers in het buitenland identificeren en waarmee ze kunnen reizen of terugreizen naar hun land van herkomst.

Verzoeksters ouders lichten ook niet toe waarom A.M.K. op 12 september 2002 een Eritrees document verkreeg, waarop haar verblijfplaats in Soedan werd genoteerd, terwijl haar dochter (verzoeksters moeder) beweerde zelf nooit over enig dergelijk document te hebben beschikt, noch een stuk dat haar Eritrese afkomst kan aantonen, noch een stuk dat haar (quasi-levenslang) verblijf in Soedan vermeldt. Dit klemmt te meer nu verzoeksters moeder huwde en reisde en dus wel degelijk nood had aan geldige documenten. Dat A.M.K. in 2002 aldus wel voor zichzelf zulke identiteitsdocumenten aanvraag en verkreeg bij de ambassade maar haar dochter (verzoeksters moeder) jarenlang in de illegaliteit liet leven en werken, is niet aannemelijk. Ten slotte verduidelijkt verzoeksters moeder niet waarom zij deze kaart niet eerder heeft neergelegd, bijvoorbeeld ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming (ingediend op 17 februari 2017) of zelfs nog toen haar beroep werd behandeld bij de Raad.”

9. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de termijn van artikel 57/6, § 3, vierde lid niet werd gerespecteerd, waardoor dit artikel werd geschonden, alsook de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld:

“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen.

Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekster toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Bijgevolg wordt niet aangenomen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, noch van *“artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen”*.

10. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verzoekster niet gehoord werd in het kader van haar voorliggend derde verzoek om internationale bescherming, hoewel dit wel van belang was.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift echter geen enkel valabel element bij dat zij zou hebben aangevoerd indien zij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van haar derde verzoek om internationale bescherming. Zij concretiseert immers geenszins welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd die de beslissing van verweerder omtrent haar derde verzoek om internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat verweerder in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom zij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud.

In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Voorts dient erop gewezen dat aan verzoekster tijdens het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet in overweging

diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring volgend verzoek, p. 2 (bovenaan)).

Er kan dan ook geen schending van “*artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet*” worden aangenomen.

11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

12. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. X). Verzoekster laat na in haar verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze “*artikel 4 Handvest EU*” geschonden zouden zijn.

13. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EHRM, wordt er op gewezen dat dit artikel vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS